

Gisela si je kmalu pridobila prijateljica in ena izmed njih je bila Olga. Ta je Bubija spominjala na Tatjano. Imela je svetle, rumene lase, nezdrav obraz, vodene oči in celo šepala je malo. Vendar pa je Bubi ni prenašal. Na živce mu je šlo njeno nevljudno vstopanje v njihovo stanovanje, kako se je igrala s Giselinimi igračami in Vatijevimi krojaškimi škarjami ter ovratniki. Pri njih je bila tako skorajda že domača. Vati se ji je zdel smešen s svojo brado, mama nora, ker si je s kleščami kodrala lase in Clairi neumna, zaradi nemške govornice. Bubija je bilo po eni strani celo sram, ker je Olga videla njihove stanovanjske razmere in stisko, vendar se je tolažil s tem, da tudi ona najbrž živi v podobnih razmerah, če ne celo hujših, kakor je pričal tudi opis ulice kjer naj bi živela.

Bubi je s Giselo velikokrat uprizarjal razne dramske igre v katerih sta menjavala več vlog, predvsem pa so bile to komedije. Tukaj se pokaže njegova velika ustvarjalnost. Do manjšega nesporazuma z Olgo pa je prišlo kmalu. Namreč vprašala je Giselo kako se piše njen oče. Bubi jo je hotel zavarovati pred Olgino zvedavostjo, zato je nesmiselno rekel, da se piše enako kot oni le da je priimek obraten. Iz tega je kmalu prišla govornica o Čičavokih, ki jo je Olga raznesla po vsej soseski. Žabčani in drugi iz soseske so ga zato začeli klicati s tem poimenskimi vzdevkom.

Pomladi pa je šla Gisela spet na operacijo. Ni trajalo dolgo, ko so jo sprejeli v Dečji dom na Streliški ulici. Izmed vseh bolnikov je bila najživahnejša. Bubi jo je vsak dan obiskoval, saj je vedel kako drugi bolniki, sploh pa otroci, začnejo izkoriščevati bolnika, ki je sam in ima povrhu še nemško mater. Dečji dom so upravljale redovnice. Bubiju je bila najbolj všeč redovnica Kajetana, ki zaradi svoje mladosti in veselosti njemu ni delovala kot redovnica. Zatem ga je Gisela prosila, če bi lahko okrasil igralnico s slikami Sneguljčice. On je v to privolil, kajti zavedal se je da bodo z njo potem otroci boljše ravnali. Kajetana ga je peljala še k direktorju, da bi bilo vse uradno in da bi dobil zagotovljeni material, ki ga je za slike potreboval. Bubi je vneto delal več kot 17 dni. Pomagal si je s Vatijevimi starimi krznarskimi žurnali. Ko je naposled slike prinesel, mu je direktor v poplačilo dal 150 lir in obljubil zastonj hrano zanj ter družino, kar je bilo za takrat zaradi življskih kart in lakote zelo dobro poplačilo. Čutil se je odgovornega in bil ponosen, da je doprinesel nekaj malega k družinskemu proračunu, česar je bila vesela tudi mati. Bubi je kmalu tudi videl, da redovnice niso tako mirne kot naj bi delovale, saj je bil priča smehu in veselju redovnic v kuhinji. Redovnice ni mogla umiriti niti Visoka prednica. Ob obrokih hrane, ki jih je dnevno prejemal v Dečjem domu je spoznal direktorjevo ženo, ki je Clairi ni odobraval. V veži kjer je jedel so bili ponavadi tudi študentje ali berači. Prepoznal je tudi goslača, ki ga je videl igrati na vrtu Vincencijeve konference. Kljub temu, da ta v resnici ni znal kaj prida igrati, so mu redovnice in direktor prišli ploskat.

V tistem času pa je bilo po Ljubljani polno propagandnih listkov, gneča v Ljudski kuhinji je bila nepopisna. Banditi in razbojniki so razgrajali in pokazalo se je tedanje stanje antipropagand komunizma, OF, itd. V Nemčiji so bila porušena mesta, preletavali so jih bombniki. Tudi Ljubljana je bila deležna preletov angloameriških enot, zaradi katerih so italijanski vojaki delali preplaha in vključili protiletalsko zaščito. Že lučka v temi je bila za njih angloameriški padalec. Ravno zaradi tega pa so se mu zdele mestni redarji in italijanski vojaki malce neumni. Ljudje pa so imeli na nebu prave gledališke predstave ob prižigu fosfornih sveč, ki so razsvetlile nebo kot da bi bil dan.

BUBIJEVO RISANJE IN RISARJI

Bubi je bil že prej umetniško nadarjen, v smer risanja pa je sprva šel, ko je narisal slike za Dečji dom. Za denar je kmalu risal plakate za Asippija. V šoli je začel izdelovati stripe, ki so šli med sošolci in njihovi družinami za med. Njegova tekmeča sta bila Mikec in Bajžl. Mikec je bil droben, koščen fant za katerega je Bubi priznal, da je boljši risar kot on. Njegove sličice so bile natančnejše in finejše, vendar pa so v Bubijevih stripih to odtehtale zgodbe. Iz vzporednega razreda je bil talentiran tudi debeli atlet Bajžl, kakor ga je označil Bubi. Ta se je loteval bolj letalskih in mornariških snovi v svojih povestih. Vsi trije so se dobivali skupaj in se menili o nastanku obsežnega stripa, do česar pa ni prišlo. Bubi je kmalu prešel tudi na stensko slikanje, saj je njihovo stanovanje, ki je bilo potrebno beljenja, odel v slike zgodb iz Biblije. Lenard, profesor likovne vzgoje je njih tri kmalu poslal na risarsko tekmovanje, ki ga je organizirala mlada fašistična organizacija GILL v sodelovanju s Narodno galerijo. Slednje je bil razlog, da je Bubi sploh šel na tekmovanje, kajti če ne bi bilo Narodne galerije on ne bi tekmoval. Še pred začetkom tekmovanja je Mikec povedal vrstni red izida, ki je njega povzdignilo na 1. mesto, Bajžla na drugo in Bubi na tretjo mesto. Na koncu je bil izzid čisto drugačen. Mikec je pristal na 3. mestu poleg drugih dveh vodilnih, Bajžl in Bubi pa se sploh nista uvrstila in sta tako kot drugi dobila le nagrado za sodelovanje. V tistem trenutku je Bubi skorajda obupal nad risanjem, saj se mu je zdelo, da ni dober in da je njegovo risanje slabo.